

Zimbabwe, Zambii a severní Namibii, s námi projedeš, v dnešním dlouhém díle náš milý čtenáři

9. 8. neděle

Po ranním vymrštění pokračujeme do Zimbabwského hlavního města Harare. Cestou snad poprvé vidíme dvoupatrové hliněné a rákosové chatrče. Všichni lidé jsou dobře oblečení, vesničky čisté a malebné. Každých padesát kilometrů policejní kontrola. I tato kontrola nás zastavila, tentokrát chtěli vidět i doklady, ale úsměv a radost z policistů sršela, nejmenší náznak problému. Pomaličku odjíždíme od policejní hlídky, když si všímám, že u silnice, na židli zase sedí uniformovaný policista se samopalem.

Harare nás překvapilo. Naše očekávání a naše fantazie, po nátlaku evropských zpráv, nám utvořilo domněnky, že Harare je špinavé, rebelské město, plné násilí, kriminality, nebezpečí a všeho nekalého. Naproti tomu nás přivítalo poklidné město, plné přátelských a komunikativních lidí, plné širokých čistých ulic se spoustou zeleně. Ano, vše bylo takové omšelé a ledabyly udržované, ale na africké poměry pěkné. I ploty kolem soukromých domů nebyly tak vysoké jako jinde v Africe a nebyly tolik omotané ostnatými dráty a posázeny elektrickým plotem navrch. Nedalo nám to a trochu jsme se prošli po městě, i když k městům příliš netíhneme. Většina obchodů byla plná zboží, všechny ceny byly uvedené v dolarech, na pokladně nejmenší hodnota je jeden americký dolar, takže jako platidlo nazpět, slouží sladkosti v různé výši. Ještě pár hodin si užíváme toto poklidné a vláčné město a posléze se vydáváme směr národní park na severu země, tedy do Mana Pools.

Z Harare vyjíždíme poměrně pozdě, raději dotankujeme všechny nádrže a místo dnešního kempování volíme v suchém lese asi pět kilometrů od hlavní silnice. Ještě před setměním jdu na malou procházku. Po sto metrech na mě mrká z vysoké trávy hnědý had, za dalších deset kroků, zase nějaký černý. Ukončuji procházku a zbabělým úprkem prchám k autu, na cestě zpět přeskakují malého hnědého hada. Naštěstí kolem auta není žádná tráva a máme přehled co se k nám plazí..

K večeri si děláme výtečný kari guláš.

10. 8. pondělí

Dnešní noc nepatřila k těm vydařenějším, boční náklon auta udělal z noci kutálející noc. Ráno už je poměrně teplo, osm stupňů.

Cesta do parku je klikatá, plná vyhlídek, a stoupání a klesání (z 1400 do 400 metrů nad mořem). Opět policejní kontrola, tentokrát ne příliš usměvavý policejní muž. Nekompromisně chce pokutu za špatný technický stav vozidla. Nejprve s úsměvem a trpělivě s ním diskutuji. Marně. Poté používám ověřenou metodu, jak řešit podobné situace, policista mi s úsměvem vrací doklady a přeje nám šťastnou cestu. (Všechny moudra, která jsme o policejních kontrolách načetli, sami si vyzkoušeli a vždy s nimi uspěli skeletujeme a uděláme z toho všeho příručku Policie v Africe, která rozhodně není aplikovatelná v Evropě. Pochopitelně, chystá-li se někdo na cestu do Afriky dříve než příručka bude k přečtení, rádi rady předáme, ušetří vám to desítky možná stovky usáčů).

Těsně před parkem se dočítá Terka, že se musíme zaregistrovat v kanceláři parku, který je na hlavní silnici. Ke kanceláři přijíždíme za několik minut, bylo to akorát. Stojíme za nějakým bělochem a nechápeme, o čem se baví, co platí, co si rezervuje. Beru si do ruky několika stránkový ceník, který odložil, pročítám si ho a v tom mi to dochází. Běloch před námi platil vstup do lovecké rezervace, co obepíná celý park. Platí za ulovení několika zvířat. Z jiné kanceláře vycházejí dva hubení domorodci s úzkými, dlouhými puškami, kontrolují náboje a domlouvají se s bělochem. Zatím co Terka vyplňuje

příslušný formulář, já si pročítám ceník a dočítám se, co by mě stálo zastřelení velkého sloního samce, či mladého sloního samce, že je nejlepší je lovit v noci, kolik tisíc dolarů by mě stálo ulovení geparda, různých druhů antilop, žiraf, zeber. Celý ceník měl dobré tři stránky a bylo na něm vše. Byla tu nabídka, že vám příslušné zvíře můžou naporcovat k jídlu, nebo ho vycpat, nebo z něj vypreparovat a usušit kůži abyste jí pak mohli přehodit přes vaši sedačku v obýváku, nebo si vycpaninou mohli vyzdobit předsíň, tedy zdali by to nebyla vycpanina slona a vy nebydlíte v garsonce někde v činžáku.

Jsme z těchto nových poznatků trochu otřeseni. Rozesmutněli, přijíždíme do parku, kde jsme chtěli strávit dva tři dny. Do parku jedeme právě přes loveckou rezervaci, která obepíná celý park v několika kilometrovém pásu. U cedule „nevstupovat, lov“ zastavujeme na hrozně drkotavé cestě.

Povídáme si s Terkou, zda do parku vůbec jít či nejlít. Moc se nám nechce pozorovat zvířata s tím, že je třeba v tom okamžiku našeho pozorování někdo zastřelí, nebo abychom v noci poslouchali, jak tu kdosi loví slony a krajinou se rozléhá sloní úpění, nechtěli jsme tenhle park ve středu lovecké arény příliš podporovat, i když je zapsaný do světového přírodního a kulturního dědictví. Dohodnuto, obracíme se a jedeme jinam.

Cestou projíždíme nelítostnou kontrolou hledající mouchu cece.

Zastavujeme před závorou. K autu přibíhá hubený černochoch, který svírá v jedné ruce sešit a v druhé malou sítku na motýly, tedy na mouchy cece. Celou půlku svého těla vsouvá do mého otevřeného okna, u toho

s námi hovoří a jeho cvičené oko slídí po zákeřných mouchách cece a vymetá každý roh našeho auta. Cece však nenalézá.

Odbočujeme na cestu k jezeru Kariba, podle jehož břehu se budeme chtít dostat k Victoriiným vodopádům. Po obědě se rozhodujem, že se utáboříme o něco dříve. Místo nalézáme ve vyschlém korytu řeky. Všude kolem sloní stopy, sloní koblížky. Relax, k večeru rozděláváme oheň, vaříme. Po večeri slyšíme mocné lví mručení rozléhající se mocně krajinou. Terka zjišťuje, že jsme v nějakém národním parku. Uf. Raději zalézáme do auta, dopisujem deníčky, čtem si a píšeme. V noci trochu šrumecek kolem auta, opět koulení v nakloněné Jahůdce, ale jinak nic mimo rámec únosnosti.

11.8. úterý

Bez většího otálení vyrážíme do městečka Kariba, ležícího na břehu stejnojmenného jezera. Cestou nás předjíždí po okraj narvaný minibus, tedy dodávka s deseti sedadly, v nichž se mačká odhadem dvacet lidí, v zatáčce, kterou minibus, řече jako jezdec formule jedna, vidíme jak půlka těla doslova vymáčkla boční sklo a zůstala viset z minibusu, nakonec se nikomu nic nestalo a řidič zastavil a běžel pro vymáčklené sklo.

Kariba je nevelkým městečkem na jedné straně s mnoha domky z plechů a na druhé straně jsou, zde po okolí rozsázené přepychová sídla, rezidence, na vodě se pohupují velké houseboaty. Ve městečku raději tankujeme, kupujeme nějaký chléb a jídlo. Tankujeme raději 170L, spotřeba nám tento týden klesla z rebelských 11 na necelých 9 litrů na sto km.

Vyrážíme tedy podél jezera k Victoriiným vodopádům, po prašné kostrbaté cestě, o které výmluvná GPS tvrdí, že tato oblast je pro turisty nevhodná, nebezpečná a že je zde mnoho loveckých oblastí. Na sto kilometrovém úseku od města nepotkáváme ani živáčka, navíc všude kolem překrásná příroda, potoky, lesy, kopce, skály, nádherné výhledy.

Sem tam kolem potkáváme staré zarostlé odpočívadlo s grilem, stolkem a dalším příslušenstvím. Po několika dalších kilometrech se objevují vesničky. Vesničané překvapení, mávají, ukazují palce nahoru atd. všem poctivě odpovídáme také máváním, sem tam poklábosíme. Některé chýše s pálených cihel, některé s bláta a dříví, sem tam u chatrče zaparkované auto nebo traktor. Všechno kolem obdělávané a obhospodařované, lidi jsou čistě a dobře oblečení. Sem tam stařík v obleku a s apartním kloboukem, sem tam u cesty navoněný chlapík s kufrem co tu stopuje tři čtyři dny a rád by se opravil do města.

Předvečerní další kontrola much cece byla spíš vypisováním formuláře než lovením much. Před západem slunce zajíždíme do chroští a večeříme.

12.8. středa

Čím blíže se blížíme k Victoria falls (Viktoriiným vodopádům) tím je silnice, lepší, tím je osídlení větší, tím častěji se mávající dlaně obrací dlaní vzhůru. Nespoutaná radost mladíků nastala po tom co sem jim ukázal fotografie jich samotných, málem mě pošlapali i s foťákem. Stále nádherná krajina. Odpoledne nepříjemné dohadování s Terkou u hry Ano- Ne. Zádrhel nastal u toho co je to hvězda, Terka se učila ve škole že se jedná o planetky jež se díky slunci lesknou a že slunce není hvězdou ale sluncem. Dál pokračujeme ve hvězdné, intelektuální „roztržce“. Nacházíme u slídového malého dolu, nedaleko cesty pěkné místo již odpoledne. Celé kouzlo místa kazí, ale malé nepříjemné mušky, co krouží kolem hlavy a mají v oblíbě prozkoumávat především oči, uši a nos.

K večě kari kotlík, po setmění konečně odpočinek bez much. Někde v dálce slyšíme po západu slunce z nějaké vesnice melodické hraní na bubny, zpět a tanec, trvající asi hodinu. Už jsme několikrát slyšeli v Zimbabwe podobné veselí vždy poblíž vesnic.

13.8. čtvrtek

Prašná cesta se napojila několik kilometrů před městem Victoria falls na parádní asfaltku, která nás dovedla do zchátralého, špinavého města plného pouličních prodavačů, ale i pobudů.

Ve městě se ubytováváme v bekáči, co vyhrál první místo jako nejlepší bekáč v Zimbabwe v roce 2008, spíš myslím že se do té soutěže nikdo jiný nepřihlásil. Jahůdku jsme zaparkovali vedle luxusně vybaveného defíka pro dokonalé kempování z Francie.

(takhle nějak pochopitelně s celou řadou změn, si představuji dokonalé auto 4x4 na cestování po světě)
Odpoledne jsme se prošli po městě, proplétali se mezi pouličními prodejci a odmítali výhodné nákupy trilionových bankovek. Město se spoustou zavřených obchodů, či obchodů s vyšisovanými tričky. Spousta pouličních prodejců, ale chyběli zde turisté, mnoho tour operátorů s dveřmi do kořán, očekávající nápor turistů.

Po naší procházce přiběhla do bekáče i nasraná opice co přetrhla elektrické vedení, po chvíli další opičí přepadení, naštěstí po celém areálu pobíhají dvě německé dogy, vycvičené na lapání opic, sice jsou líné a moc dobře neslyší, ale někdy jen v leže štěknu a opice utečou.

Večerní pokec s Frantíkama z bílého Defíka. Můj velký obdiv auta, povídání si o kempinkové nástavbě, kterou koupil v Evropě za 30.000 Euro, že by jí udělal jinak, více účelně, lehčí, praktičtější, i já sem viděl po těch několika měsících její nedostatky. Rodinka Mark, Lou, desetiletý Hugo a šesti leta Jo,

se vydali skoro ve stejném termínu jako my, západní Afrikou dolů, v Ghaně se přesunuli trajektem do Namibie a dál pokračují kolem Afriky, možná se více zastaví na blízkém východě, možná, né, také nemají plán, chtějí však být průběhu školních prázdnin v roce 2010 doma.

14.8. pátek

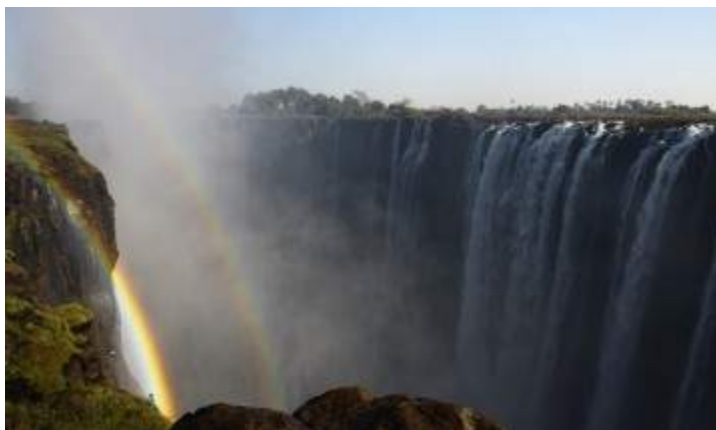
Dnešní den jsme na naší cestě přesně osm měsíců a vyrážíme slavnostně shlédnout jeden ze sedmy divů světa, tedy Victoriiny vodopády. Vstupné platíme 20 usa dolarů za každého, i když dostáváme od pokladní jen jednu vstupenku a dožadujeme se druhé. Vodopády hřmějí již z dálky, přicházíme k té hřmějící mase vody, k tomu 1600 metrů dlouhému vodopádu, sto metrů vysokému, kterým proteče každou minutou 600.000litrů vody, která se tříští na nepronikavou vodní mlhu. Po dlouhém čekání z vodní mlhy nás vodopád pozdravil.

Ale více než on byla vidět mlha. Na Zimbabwské straně můžete vodopád shlédnout asi z deseti různých vyhlídek, které jsou často přímo naproti samotnému vodopádu, takže jsou díky vodní tříšti, a blízkosti nevyfotitelné. Na některé části kilometr a půl dlouhého vodopádu byla k vidění jen čůrka.

Na jiném konci vodopádu se tříštící voda v slunci, proměňovala v zástup několika duh a tvořila tak ideální prostředí pro fotografování až kýčovitých snímků.

V areálu jsme strávili dvě hodiny, při kterých nám nad hlavami nepřestaly hřmít a kroužit helikoptéry, připadali jsme si jak na rušné americké vojenské základně. Průvodce nám doporučoval navštívit vodopády i v jinou denní hodinu, nedoporučovali nám to však zaměstnanci parku, museli bychom totiž platit znovu vstupné. Platnost vstupenky jeden den byla již zrušena.

Procházka po liduprázdném a chátrajícím městečku, plného opuštěných domů, obchodů. Proplétání se mezi čerstvými sloními koblihami.

Většina obchodů se suvenýry byla několikanásobně dražší než jinde v Africe. Kolem poledního jsme dorazili do našeho Bekáče, proti kterému byl noční klub, hodinový hotel=normální hotel v Etiopii, luxusním zařízením. Odpolední dopisování deníčku, praní, zjišťuji, že jsem již několik měsíců neviděl své oblíbené tričko, které jsem před cestou dostal od sestřičky. Sušení prádla tentokrát z ostrahou, Terka sedí a sleduje všechny co se jen k prádlu přiblíží.

Večer opět příjemný a milý pokec s Frantíkama, vlastně jsme chtěli odpoledne odjet, ale díky nim jsme zůstali a strávili další milý večer.

15.8. sobota

Ráno příprava na odjezd. Čekáme až nám obytný kamion, co nám zablokoval cestu k výjezdu uvolní místo. Loučení s Frantíkama (paní si tuze oblíbila Terezku) výměna informací a kontaktů.

Odjíždíme z Bekáče na hranice, oba jsme hrozně nervozní, svírá nás v hrdle, proto jsme ve střehu, přemítáme o příčině. Na Zimbabwské straně hranice vše rychlé a bez problémů. Zambijská strana

trochu rušnější, kupujeme bez problémů víza, opět nepotřebujeme karnet, platíme nepatrnou silniční daň a nějaký zanedbatelný poplatek v celkové hodnotě čtyř stovek korun českých.

Přijíždíme do Livingstonu, rozvíjející se město, kde vše roste před očima, nové čerpací stanice, nové ubytovací zařízení, nové markety. Ubytovali jsme se v Bekáči s internetem zdarma a z odpolední svačinkou v ceně kempování. Bekáč je proti Zimbabwskému luxusní, čistý, nový udržovaný, plný lidí. Ve městě se hemží mnoho lidí, mnoho turistů, je to jak mraveniště. Prý to bylo před několika lety úplně obráceně, všichni turisté byli na Zimbabwské straně a na Zambijské ani noha, teď se vše díky situaci v Zimbabwe otočilo, rostou tu další a další hotely, turistů stále přibývá a z malé vesnice se stává turistické město.

Co jsem nevěděl: když chcete úřednici, nebo komukoli zalichotit, musíte ho oslovit mama, tedy ženské pohlaví, když je to muž tak boss (šéfe), nebo papa, když je člověk mladší, lichotka je sestro, či bratře. Mnoho lidí si takhle podbízí úředníky, či policisty a jiné.

16.8. neděle

Relax den. Zjišťujeme, že jsme nechali všechno jídlo v ledničce v Zimbabwském Bekáči a dle informační sms se Tereza, bývalá přítelkyně včera vdávala. Pochopitelně gratulujeme a přejeme mnoho bezpodmínečné lásky, porozumění a světla do vašeho života. Stejně přání i putuje k Terčině sestře (sestře Terky co je v Africe) která se vdávala v podobném termínu (Terka zapomněla a já mám tušení něco kolem 20, nebo 21) zkrátka všem ženichům a nevěstám přejeme hodně lásky, která ať protéká jejich životem a srší z nich na všechny strany.

Odpoledne jsme dělali nějaké malé úpravy v našem dokonalém úložném prostoru.

Úpravy nejprve dělala Terka, protože já se do té dírký nevešel, ale posléze sem byl přinucen se do díry nasoukat a dílo dokončit. (-: k večeru jsme si užili saunu, po níž se nám neskutečně stýskalo a sedřeli si z těla nánosy špíny, která už vrostla do kůže.

Po sauně plánujeme co vše chceme navštívit v Zambii. V Zambii až na celou řadu parků není nic zajímavého, však místní parky patří k těm dražším, vstup i s autem našince přijde za jeden den, nikoli za 24 hodin na 1200 až 2000 Kč. To samé platí i o šimpanzí rezervaci, nenalákalo nás ani to abychom se za tisíc korun mohli ze šimpanzema projít. Plán tedy měl být víceméně spontánní, plný objevování neplánovaného poznávání spíše samotné Zambie, než drahých Národních parků a fotografování se s různými zvířaty.

Večerní posílání a čtení emailů

17.8. pondělí

Procházka městem. Zambie je opět pravou černou Afrikou i když protkanou turismem a nehorázně drahou, ale to nezastíní, že je to opět svět bosých nohou, pouličních prodejců, hladových poflakujících se lidí a všeho co k takové Africe patří. Terka objevila že má vši, tak objevujeme nějaký účinný šampon na tyhle cizopasníky.

Odpo vracení do našeho Bekáče

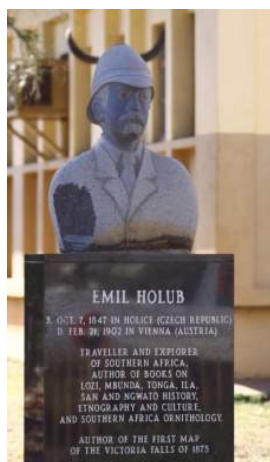

A pokec s německou trochu zvláštní rodinkou, skládající se z dvou mužů a jedné ženy a dvou snědých dětí (oba muži neskrývali to, že k ženě patří a že nejde o příbuzné). Však rychle náš rozhovor byl ukončen po našem konstatování že častokrát v Africe cítíme velký rasismus a to že nikdo v Evropě vlastně nemůže tyto naše pocity pochopit, když v Africe nikdy nebyl. Sice jsme mluvili o rasizmu spíše černých vůči bílým, o našich zkušenostech, ale neměli jsme již příležitost něco dodat.

Zbytek dne byla spíše takovou dovolenou, čtení u bazénu a opravdový relax.

18.8. úterý

Ráno se připravujeme na odjezd, po bohaté snídani, překontrolovávám auto, doladuji vše potřebné. Ale nějak se nám nechce tyhle naše krátké prázdniny přerušit, po dvanácté se tedy rozhodujeme, že zůstaneme ještě den. Po obědě jdeme do města, nafotit nějaké snímky, Doktora Holuba a cvrkot ve městě.

Překvapila nás trochu zohyzdřená socha našeho největšího českého cestovatele. Odpo pokračování v odpočinku, emailech, čtení atd. prostě dovča.

19.8. středa

Dopoledne, po parádní asfaltce, která se střídá s prašnými objížkami jedeme směr Lusaka. Malé vesničky střídají větší vesničky, malá města, Chatrče, cihlová městečka. Opět hodně policejních kontrol, policisté však milí a přátelský.

Všude kolem mnoho farem, obdělávaných políček, na silnici mnoho zvířat, lidí, kolem silnice mnoho stánků, pouličních opraven bicyklů, malé budky připomínající záchodové, v kterých se cosi prodává. Lidi nejsou tak vyjukaný z nás z turistů, žádné úsměvy mávání.

Kempujeme nedaleko silnice po 350km. Provoz je stále silný, pomalu se stmívá, tak asi po třech měsících máme poprvé studenou večeři. K večeru objevuji, že si Terka sebou na tuto expedici vzala školní penál, kde nechybí barevné tužky, kružítko a další.

20.8. čtvrtek

Ráno jsme se opět po asfaltce, přes celou řadu hlídek (vždy milé a bez nejmenšího náznaku problému) dostali do hlavního města Zambie, do Lusaky. Všechny ulice jsou zablokované modro bílými mikrobusey, které jako jinde v Africe suplují městskou hromadnou dopravu. Plazíme se tedy tam, kde by měla být Angolská ambasáda. GPS mlčí a průvodce nezná tu správnou adresu, Terka tedy vybíhá z auta a získává několik ručně malovaných map, návodů, jak najít ambasádu.

Na ambasádě nám jednak paní u vchodu řekla, že jednak víza se vyřizují v pondělí a úterý a že potřebujeme k žádosti několik papírů, které vlastně pro nás je nereálné získat. Řekli jsme si buď to vyjde nebo ne, nic nebudeme lámat přes koleno. Chvilku váháme co a jak, zda sem vůbec v pondělí pojedeme znovu, zda o to budeme vůbec žádat, protože vyřízení víza trvá dva týdny, to jsme si vůbec nedovedli představit co by jsme v téhle né příliš zábavné zemi dělali. Další varianta byla expres víza do dvou dnů to bychom ale dali za dvě víza 8000kč, což se nám příliš nechtělo. No uvidíme, nějak to dopadne. Prokličkováváme město a jedeme směr vodopád u hranice s DRC na severovýchodě Zambie. Z městského ruchu, jednání na ambasádě, těžko říct z čeho, vycucaní a unavení vybíráme místo v pozdním odpoledni. Věča, čtení článků z cesty duší a spát.

21.8. pátek

Ráno pokračujeme stále po asfaltu k Changwena falls u městečka Mkushi. Sice jsme měli souřadnice vodopádu v GPS, ale náš stroječek k němu neznal žádnou cestu. Správnou cestu neznal nikdo z deseti dotázaných. Vydali jsme se proto na místní úřad, ekvivalentní českému městskému úřadu. Tam se nás ujala ochotná recepční a chodila s námi od jedněch dveří k druhým, až jsme skončili v tmavé kanceláři s mladíkem a spoustou map. Ale i on nevěděl, ale naštěstí někoho znal kdo ví kde to je. Za chvilku přivedl staršího pána, který mu vysvětluje cestu, mladík to překládá a kreslí nám úhlednou mapku. Prý se před několika lety na toto místo ptaly dva Izraelci (dle nás to byli ti co psali průvodce o Zambii, kterého jsme měli, protože jediné tam byla zmínka o překrásném místě, romantickém vodopádu a nikým a ničím nerušeném tábořišti), říká nám starší pán zastávající jiný post na tomto úřadě. To se tam budu muset jet s ženou podívat, když je to taková rarita, říkal mladší úředník. Poděkovali jsme a s mapkou vyrazili.

Kličkovali jsme uličkami Mkushi a vyrazili. Vodopád je vzdálen asi 40km od města a asi 2km od hranic s DRC. Pochopitelně mapka nebyla tak dokonalá, proto jsme „objevili“ nějakou školu asi třicet kilometrů od města. Lidi i děti tu byli dost vystrašení, překvapení z nás, ale rozhodně přátelský. Popovídali si s místním učitelem, jak dlouho tu nikdo nebyl, kolik je žáků ve třídě, co se učí, co koho baví, co jim schází a tak, nakonec nám vysvětlil cestu a vyrazili jsme.

Asi hodinu jsme se prodírali cestou po které jelo asi jen pár aut, cesta byla často sevřená větvemi, či křovím. Hodinu jsme neviděli ani živáčka, ani domek či něco jiného co by naznačovalo osídlení. GPS ukazovala, že jsme asi 200metrů od vodopádu, ale cesta očividně pokračovala dál. Vystupujeme z auta a jdeme k vodopádu pěšky. V tom se za autem vidím skupinku šesti kluků, chlapíků jak jdou k nám. No potěš, říkám si, jsme mimo auto, v ruce foťák a klíčky tak doufám že nás nepífnou a nezakopou, tady by nás nikdo nenašel ani za tisíc let. „k vodopádům musíte ještě jet dál asi 4km“ povídali. „a co tu děláte?“ „my tu těžíme zlato“ hned na to. Nejde odolat a jdeme se podívat a nechat si vysvětlit jak to dělají. Všichni mladíci na těžaře dobře, slušně, čistě oblečení.

Povídají nám jak se těží, vypráví, hrdě nám ukazují své úlovky zlata.

Takový kousek zlata, mladík těžil několik dnů. Nejen jeden mladík se zamilovává do Terky a chce se s ní vyfotografovat. Fotografie prozrazuje, že i Terka z toho měla radost.

Mladík nám nabízí svou špetku zlata za to, když mu pošleme fotku do PO BOXu. Pochopitelně si od něj беру adresu a jméno a jeho celotýdenní dřinu mu nechávám. To že mu pošlu fotku za rok mu nevadí.

Za necelou půlhodinku se nám podařilo najít hledaný vodopád. Nebyla to žádná extra třída, ale pro tu cestu, pro to dobývání, pro nás tenhle vodopád měl parádní cenu. A zas tak nevydařený nebyl.

Navíc nikdo nikde, až na vzdálenou partičku zlatokopů, parádní upravené (ušlapaný plácek) místo na kemp.

Chvilku jsme jen tak sedli četli si a nakonec jsme se vydali cestou, co vedla dál kolem vodopádu, abychom zjistili kam až to vede. Cesta byla strmá a plná kamenů, příroda netknutá, bez jakékoli známky lidského zásahu. GPS říká, že jsme vcelku blízko hranic s DRC, raději se vracíme abychom nesklouzli do nějaké zapeklité situace.

Zbytek dne pohodička.

22.8. sobota

Dopoledne studujeme, kam bychom se všude ještě mohli jet podívat. Čekáme zda nás opět navštíví protivné mouchy, co tu byli i včera. Přicházejí. Sem nucen vyrobit mouchoštitý. Oba vypadáme jak nevěsty.

Odpoledne se vydávám na průzkum okolí. Parádní večere. Po večeri povídám Terce o svých pocitech, které z tohoto místa mám, pocit že nás někdo pozoruje, neklid, strach, pocit ohrožení, že cítím ve vzduchu vibraci smrti. Překvapuje mě, že Terka má stejné pocity, pocity že nějaká nemilá událost se blíží. Pomalu se stmívá a povídáme si o tom zda zůstanem, či se vydáme po tmě klikatou cestou vedoucí hustým lesem. Rozhodujem se že nezůstanem. Rychle vše poklidíme a trochu zběsilým tempem vyrážíme do města. Dost adrenalinová hodinu a půl dlouhá jízda.

V Mkushi to však žije, kolem cesty mnoho stolků, na kterých je svíčka a vedle ní láhev, desítky a desítky těchto „pouličních“ barů lemují celé město. Všude velké množství lidí, zpívající, tančící, chlastající. Nocujeme na čerpačce, kterou stráží dva uniformovaní členové hlídací firmy.

23.8. neděle

Brzy ráno se vydáváme na monotonií cestu zpět do Lusaky. 300 kilometrů dlouhou cestu lemují obchody se zeleninou, políčka. Opravdu levně kupujeme 15kg zeleniny (4kg lilku asi za 20kč)

Odpoledne přijíždíme do Chachacha Bekáče, který je plný k prasknutí, naštěstí nás tu nechají přespat. Bekáč není vůbec udržovaný, čistý, vybavený. V kuchyni udělané v garáži dělám k večeri salát, odbíhám si od třech rajčat abych po nedlouhém močení objevil jen dvě. Nevýhoda podobných Bekáčů je ta, že často hladový personál vaří v kuchyni společně s hosty a sem tam jeho nenechavé ruce něco uloví, což nejen, že se nám několikrát stalo, ale byli jsme tohoto úkazu dokonce i svědkem (je myšleno Bekáče po celé Africe).

Po salátu s menší dávkou rajčat než jsme chtěli, se vrháme do přípravy na ambasádu, k dopisování deníčků. Večer se Bekáč proměnil v místo zapáchající po alkoholu a marihuaně.

24.8. pondělí

Ráno ještě dopisování deníčku, Terka doopisuje nějaké tipy z průvodce o Senegalu a Gambii. Naladění vyrazíme na Angolskou ambasádu.

Na ambasádě to bylo hodinové procvičování asertivního chování, prosazování se. Dopadlo to tak jak naše podvědomí a naše vnitřní touhy opravdu chtěli. Vlastně by jsme nevěděli co bychom v téhle pro nás drahé a neatraktivní zemi, těch několik případných čekajících dnů dělali.

Vyrazíme tedy hned od ambasády vyměnit nějaké peníze, dokoupit zásoby a vyrazíme směr Siavonga, městečko na kraji jezera Kariba. Sice průvodce nemluví o ničem zajímavém, ale přeci jen se chceme podívat do jiné části Zambie.

Stále asfalt, větší či menší vesničky, mnoho policejních hlídek, jinak nic zajímavého. Kempujem v lesíku nedaleko silnice, grilování lilku, salátek.

25.8. úterý

Ráno přijíždíme do Siavonga, pátráme po centru, když v tom nám je řečeno že v něm jsme. Několika minutové kochání toho všeho. Pak hledáme cestu podél jezera, která by nás dovedla alternativní cestou do Livingstonu. Vydáváme se cestou necestou podél jezera. Čím dále jsme od hlavní, tím jsou tváře vesničanů radostnější. Z nějakých novin, se dovídáme o těžažské vesnici, na mapě jí nemáme, proto se ptáme místních, kteří nám ukazují cestu a úzkou cestou se vydáváme do útrob džungle. Lidi jsou trochu překvapení z našeho auta, ale vždy nám přátelsky na každém rozcestí poradí kudy jet. Projíždíme několik brodů, všude kolem mnoho vesnic z klacků a bahna. Cesta se často ztrácí, protože převážně slouží zvířatům, pak se zas objevuje. V jedné vesničce jí ztrácíme úplně a několik vesničanů říká, že cesta dál nevede. Vracíme se. Asi po pěti kilometrech proti nám bílý Landcruiser s modrou samolepkou UNICEF. Ptáme se na cestu, řidič neví, ale na zadním sedadle sedící dobře oblečený a ozdobený starší muž říká, že máme jet za nima, že na příslušné křižovatce nám ukáže kudy. Cestou jsme svědky několika zvláštních událostí posádky, která jede před námi. Asi za hodinu drkotavé jízdy nám ruka z bílého auta ukazuje na křižovatku odbočku, po které se máme vydat.

Kocháme se vesnickým ruchem a šrumem a úplně jinou atmosférou než podél hlavního tahu, co vede napříč Zambií. Po třech hodinách jízdy nepřijíždíme do těžažské vesnice, ale zpět na místo odkud jsme ráno vyrazili. Asi dvěstě kilometrový poznávací okruh.

No stejně to nebyla příliš zábavná a zajímavá krajina, cesta lidi, né jako v Zimbabwe. Tak jsme rádi že jsme opět na asfaltce a že pojedeme do Livingstonu pohodlnější cestou. Kempujeme v lese. Překvapeně zkoumám jak kořeny starého baobabovníku vystupují ze země až sto metrů od samotného stromu, obepínají slabší a mladé stromy a cizopasně z nich vysávají živiny.

26.8. středa

Dopoledne jsme dorazili do Livingstonu a ubytovali se v Bekáči jako před pár dny. Relax odpočinek.

27.8. – 1.9.

Dohodli jsme se že si uděláme poctivou nikým a ničím nerušenou dovolenou. Za dobu naší dovolené se nic zvláštního nestalo. Opět opravuji nebrzdící Jahůdku, vyměňuji olej a olejový fitr, udržba a oprava elektriky. Další zvláštní událostí, je zjištění že Monika z Allanem co jedou stopem podobnou cestu Afrikou, co nám psali na vzkazy, nám vlastně nepsali na vzkazy, že to byl někdo jiný co potřeboval nějaké informace a měl pocit, že kdyby nám poslal prosbu pod pravým jménem tak bychom se na něj vykašlali. Podle IP adresy to psal někdo již ze samotné Zambie. Takže to byl pro nás né příliš obtížný kvíz.

Dalším více příjemným bodem naší „dovolené“ byl příjezd dvou párů a jednoho týpka, dvěma auty. Byli to tři Slováci a jedna Češka a jeden Rakušan, až na Rakušana všichni pracovali a bydleli v Durbanu. Konec svého pobytu završili několikatydenním cestováním po Namibii, Botswaně, Zambii. Vyprávěli nám nemilou zkušenost z auty z půjčovny, jak z ujetých 6000km muselo 4000km táhnout jedno auto druhé, že se pořád něco kadilo, že Majk, majitel půjčovny, nechtěl poskytnout jiná auta, že si museli dokonce na několik dnů půjčit než se opravili auta, jiné auto, no prostě nic příjemného. Nicméně o tomto člověku a o této půjčovně jsme se dověděli podobné věci z jednoho jiného cestopisu, navíc těmto lidem zpětně stáhnul z kreditky 90.000Kč s tím, že mu poškodili auto. Nejen po tomto doporučení tahle partička milých lidí byla odhodlaná zrušit kartu. To jen pro potencionální cestovatele, aby pečlivě zvažovali výběr půjčovny. Takže se přátelé rozhodli že raději do JARu poletí letadlem a auta nechají na letišti v Livingstonu, v této chvíli jedno auto nestartuje a druhé co ano, tak začne po deseti minutách vařit, takže i na letišti se museli táhnout. Jmenovitě bychom rádi poděkovali Petrovi a Lucce, kteří se stali našimi jedinými sponzory a nemálem přispěli na naše další cestování. Sice si vydělali v Durbanu milióny, ale dobré srdce se jim penězi nepokazilo.

A toto jsou ta auta z půjčovny a snad poslední odtažení na letišti.

Jinak nic zajímavého a nevšedního co by stálo za pobavení.

2.9. středa

Ráno příprava na odjezd. Banda, šéf kuchyně nám na cestu udělal několik palačinek a vyrážíme směr Namibijské hranice. Cestou vyměňujeme zbytek Zambijských peněz za usáce, které nám dává vekslák v jedno a pětidolarových. Za městem nám něco spadlo s mohutným praštěním z auta. Zastavuji u krajnice, Terka vybíhá z auta, s ní vybíhá asi třicet dolarových bankovek, které hned vítr rozfoukává. Terka pobíhá po okolí a nakonec přináší stejný obnos co se rozvětlil. Ona upadlá věc co to celé způsobila byl kus nepotřebného železa, které jsem nechal na zadním nárazníku.

Přejíždíme nový most přes řeku Zambezi, který financovala EU a Německo, za mostem hledáme která z budov je imigrační, vše hladce. Namibijská strana má imigrační budovu opravdu velkou a honosnou, vstupní poplatek za auto a bez problému vstupujeme do Namibie.

Po dnešních ujetých 350 kilometrech kempujeme v lese pár stovek metrů od silnice.

3.9. čtvrtek

Ráno se opět vydáváme několika kilometrovou nudlí, tak zvaným Caprivi strip směr Rundu. Cesta stále stejná, asfalt, stromy, sem tam ploty, sem tam farmy, sem tam vesničky sem tam lidi. 400 km a nic.

4.9. pátek

Do veterinární kontroly to byl samý dobytek na silnici, mnoho lidí atd. Za plotem a kontrolou, který zabraňuje přenosu dobytčích nemocí, po lidech a dobytku ani památka. Odpoledne jsme se rozhodli, že to po 300km zapíchneme, ale bohužel nešlo to. Už jsme dočista zapomněli jak to vypadá v plotovém království. Až k večeru, těsně před západem po 500km u města OSANA nacházíme místo u řeky Swakop, pod mostem přímo u ježíše.

Večer povídání o odpuštění, o bezpodmínečné lásce, o probuzení se bludu, v kterém žije většina z nás.

5.9. sobota

Dopoledne jsme dorazili do Windhoeku a začala honba za olejovým víčkem k motoru, které jsem rozdrtil v Zambii a pak pracně slepil. To správné však nikde neměli. Odpoledne se ubytováváme v našem oblíbeném Bekáči se snídaní zdarma. Oddych

6.9. neděle

Procházka liduprázdným městem, i v tom nejcentrovatějším centru nikdo.

I hlídači před bankami a před obchody pospávali na lavičkách a nelelkovali.

Odpoledne přijeli do Bekáče opět Němci v bílé toyotě, které jsme již potkali dvakrát, pokec, výměna informací atd. Hodinová příprava stohu dokumentů potřebných a již získaných pro získání Angolského víza, o které bychom rádi zažádali zítra. Pokec s Němci až do noci.